

Maade, men derfor kan man ikke sige, at det er blot national Forføngelighed. Man kan godt forstaa den amerikanske Regerings Anmodning — det er jo ikke nogen privat Etyrelse af Udstillingen, som begærer det — man kan godt forstaa, at den amerikanske Regering i Følelsen af sin nationale Stolt-hed og Agtelse for Fædrelandets Storhed har ønsket at kunne forevise dette Monument om det amerikanske Fædrelands Fortid, og det kan jo have lige saa megen Betydning for dem, som det har for os. Det har jo ideel Betydning for os, fordi det ogsaa refererer sig til vor Fortid, fordi det var vore Forfædre, som der her er Tale om. Naar nu den amerikanske Regering har udtalt dette Ønske saa indstændig, som en Regering kan gøre det, og sagt, at den vilde give enhver tænkelig Garanti, som Mennesker kunne give for at bevare Manuskriptet, saa synes jeg, det vilde være en Uvenlighed i det internationale Forhold, hvis man vilde sige Nej, og den Betragtning blev afgørende for Regeringen til at gaa ind paa den amerikanske Regerings Ønsker. — Jeg har noteret et Par andre Punkter, men jeg tror, det vilde være at spille Tingets Tid, naar jeg ved denne Lejlighed vilde søge at udtale mig derom. Det ærede Medlem, som søgte saa mange Angrebspunkter med Hensyn til min Udsjæelse af Højstoleloven, drog ogsaa Ligbrændingsloven frem, og jeg tror, at han har gjort det meget med Ret over for mig; i alt Fald trøster jeg mig til at kunne paavise dette gennem hele denne Sags Historie, naar Lejlighed dertil gives. — Endelig skal jeg angaaende Bemærkningerne om Indfølskomiteen til Kunstgalleriet sige, at der ikke foreligger for mig nogen Anledning til at tro, at denne skulde have handlet paa en Maade, som Komiteen ikke opfatter som upartisk, og jeg har derfor ikke haft nogen Grund til at gaa i Rette med dens Afgørelser. Det skal ikke approberes, naar det ikke bliver indstillet for mig, men jeg har selvfølgelig over for den Institution som over for enhver anden at fyldestgøre det Over-tilsyn, som paahviler Ministeren.

J. Sage: Den ærede Minister begyndte med det Udbrud: *Åh, hvor forandret!*, og bad de Medlemmer, der havde udtalt sig for at vise større Maadehold med Hensyn til Udgifterne her, ikke at fastholde Synspun-ter, som den ærede Minister mente, vare i Strid med Rigsdagens og Folketingets tid-ligere Krav paa dette Omraade. Jeg kan hertil kun svare, at det, det netop kommer an paa, er den rette Begrænsning i Juld-førelsen af de Opgaver, man overhovedet

ønsker. At man fra Folketingets, Rigs-dagens, Nationens Side søger at fremme ny humane Formaal, samtidig med at man fastholder de Formaal, som fra gammel Tid have været ansætte for Statens naturlige Formaal, Forvar og Politi osv., det er utvivlsomt, men deri samstemme alle; men det er tidlige vist, at Statens Midler ere be-grænsede, og ved Udsjæelsen af disse Opgaver kommer det netop an paa at træffe den rette Begrænsning. Det er klart, at hvis man vil tilfredsstille alle de humane Krav paa en saa storartet Maade, som man i enkelte Til-fælde har gjort, f. Eks. ved Udsjæelsen af Ebberødgaard, saa vil man umulig blot til-nærmelsesvis kunne tilfredsstille de mange andre Krav, som stilles. Hvis man f. Eks. ved Alderdomsforjærgelse vilde gaa til at forlange — som nogle have gjort — at en-hver Familie paa 60 Aar skulde have alt, hvad den behøver, og udhvile sig fra For-tidens Slid og Slæb med en Forjærgelse paa 1000 Kr., saa er det klart, at det vilde være ruinerende for Kommunerne. Naar man i andre Henseender bygger og indretter sig saaledes, at Pengene ikke kunne slaas til til mere end en Brøddel af dem, der er Tale om at hjælpe, saa er det et Vidnesbyrd om, at man vel vil udsjæ et humant Formaal, men at man i økonomisk Henseende slet ikke ved at begrænse sig tilstrækkelig. Nu er jo alt i Verden mere eller mindre afhængigt af det økonomiske, men naar man er enig om Formaal, kan man saa det dobbelte ud af det, saafremt Udgifterne paa forvarlig Maade naturligvis kunne indskræntes til det halve. Jeg vil minde om det gamle Ord: Det bedste er det godes værste Fjende. Hvis man virkelig vil tilfredsstille de humane Krav paa en saadan Maade. (Udbrydelse af Kultusministeren). Jeg skal erindre om, hvorledes man begyndte derude. Medens man ved Siden af har Statsstove smukt be-liggende, hvor man kunde rydde nogle Ddr. Land, beliggende tæt ved en Station og saa al fornøden Plads til at indrette sig, saa blev der købt en Landejendom i en Mose — paa Kortet kan man se Ebberødmosen — og med store Bekostninger funderede man disse Bygninger. Det minder om Ludvig den 14de, som fik Lyst til at anlægge Versailles netop paa det løse nøgne Sand. (Ministeren for Kirke- og Uddannelsingsvæsenet: Tag hellere Almindelig Hospital, den Sammenligning passer bedre end med Ludvig den 14de og Versailles.) At der er begaaet samme Fejl andre Steder, beskriver jeg ikke; men at man har valgt der at købe en kost-bar Grund, medens Staten ejede udmærkede Grunde, der vare lette at bebygge, ved Siden